مردی از رسول الله صلی الله علیه وسلم اجازه ی ورود خواست؛ رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «به او اجازه دهید که بد آدمی در قبیله ی خود می باشد.

از عایشه رضی الله عنها روایت است که می گوید: مردی از رسول الله صلی الله علیه وسلم اجازه ی ورود خواست؛ رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «ائْذَنُوا لَهُ، بِئسَ أَخُو العَشِيرَةِ»: «به او اجازه دهید که بد آدمی در قبیله ی خود می باشد».

[صحیح است] [متفق علیه]

مردی برای ورود از رسول الله صلی الله علیه وسلم اجازه می خواهد و رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: «ائْذَنُوا لَهُ، بِئسَ أَخُو العَشِيرَةِ أو ابْنُ الْعَشِيرَةِ»: «به او اجازه دهید که در قبیله ی خود آدم بدی است». اما زمانی که در محضر ایشان می نشیند، با روی خوش و چهره ی گشاده با وی مواجه می شود؛ زمانی که مرد مذکور می رود، عایشه رضی الله عنها می گوید: ای رسول خدا، وقتی این مرد را دیدی چنین و چنان گفتی؛ اما وقتی با وی مواجه شدی، با روی خوش و چهره ی گشاده رفتار نمودی؟ بنابراین رسول الله صلی الله علیه وسلم می فرماید: «يَا عَائِشَةُ، مَتَى عَهِدْتِنِي فَحَّاشًا، إِنَّ شَرَّ النَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ مَنْزِلَةً يَوْمَ القِيَامَةِ مَنْ تَرَكَهُ النَّاسُ اتِّقَاءَ شَرِّهِ»: «ای عایشه، آیا هیچوقت بد و بیراه از من سراغ داشتی؛ در روز قیامت بدترین جایگاه نزد الله را کسی دارد که مردم به خاطر دفع شر و بدی اش او را ترک می کنند». این مرد اهل فساد و شر و بدی بود و به همین دلیل رسول الله صلی الله علیه وسلم در غیبت وی چیزی را بیان فرمود که مستحق آن بود. و بیان داشت که در میان قبیله اش آدم بدی هست؛ تا به این ترتیب مردم را از فساد وی بر حذر دارد و فریب او را نخورند؛ بنابراین اگر کسی را دیدی که فساد و گمراهی با خود دارد و با زبان و فصاحت خود مردم را سحر نموده و جلب خود می کند، واجب است فاسد بودن این شخص را بیان کنی تا دیگران فریب او را نخورند. چه بسیارند افرادی که زبان چرب و شیرینی دارند و از فصاحت در بیان برخوردارند و چون کسی او را ببیند شیفته ی جسم و جمالش می شود و اگر سخن بگوید، به سخنش گوش می دهد، اما خیری در او نیست. بنابراین بیان حال و وضعیت وی واجب می باشد. اما اینکه رسول الله صلی الله علیه وسلم با مهربانی و ملاطفت با وی رفتار نمود، از باب مدارا بود که اهل علم رعایت آن در تعامل با دیگران را امری مطلوب می دانند؛ بر خلاف مداهنه که اقتضای آن تنازل و عقب نشینی از یک واجب یا ارتکاب امری ممنوع می باشد که به هیچ وجه جایز نیست. چنانکه الله متعال می فرماید: «وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ» [القلم: 9] «آنها دوست دارند [و می خواهند] که نرمی کنی، تا آنان [نیز] نرمی کنند». اما مدارا و تعامل با مردم جهت تحقیق مصلحت که کمترین مفسده ای به همراه نداشته باشد، امری شرعی است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3688